

02-05-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - প্ৰথমতে নিজৰ ওপৰত কৃপা কৰা, তাৰ পিছত তোমালোকৰ কৰ্তব্য হৈছে নিজৰ পৰিয়ালক স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ সঁচা ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়া, সেয়েহে তেওঁলোককো লায়ক বনাবলৈ পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰা"

***প্ৰশ্ন:-** তোমালোকে কোনটো প্ৰতিযোগিতাৰ আধাৰত শিৱালয়ৰ মালিক হৈ যাবা?

***উত্তৰ:-** মাতা-পিতাক অনুসৰণ কৰা। কেৱল এটা জন্ম পৱিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰা। নৰকক অন্তৰৰ পৰা আঁতৰাই দিয়া। শিৱবাবাই তোমালোকৰ বাবে শিৱালয় স্থাপন কৰি আছে, য'ত তোমালোকে চৈতন্য ৰূপত ৰাজত্ব কৰিবা। পেচাগত কাম-কাজ আদি কৰি পিতা আৰু স্বৰ্গক স্মৃতিত ৰাখিলে ৰজাৰ তিলক পাই যাবা অৰ্থাৎ শিৱালয়ৰ মালিক হৈ যাবা।

***গীত:-** তুমিয়েই মাতা পিতা হোৱা...

ওম্ শান্তি। কিবা নহয় কিবা ক'বলগীয়া হয়। ওম্ শান্তি বা শিৱায়ে নমঃ। পৰমাত্মাই নমঃ বুলি কোৱা হয় নহয়নে। ওম্ শান্তি বুলি আমি কওঁ। এয়া হৈছে নিজৰ আৰু পিতাৰ পৰিচয় দিয়া। সেই মহিমা ভক্তসকলে কৰে - তুমিয়ে মাতা পিতা... তোমালোকতো সন্তান হোৱা। যাৰ মহিমা ভক্তসকলে ভক্তিমাৰ্গত কৰে, আজি সেই পিতা তোমালোকৰ সন্মুখত বহি আছে। নিশ্চয় সন্মুখত আছিল, এতিয়া পুনৰ সন্মুখত বহি আছে। এই কথাবোৰ এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা। ভক্তসকলে নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা এজনে পিতা, যাৰ মহিমা হৈ আছে। সেই পিতাই তোমালোকক কিমান সুখ দি আছে! যাৰ বাবে তোমালোক ২১ জন্মৰ বাবে কেতিয়াও দুখী নোহোৱা। এনেকুৱা পিতাৰ সন্মুখত তোমালোক বহি আছে। তোমালোকে জানা এওঁ আমাৰ বেহদৰ পিতা যিজনে আমাক স্বৰ্গৰ সুখ দিবলৈ সেৱা কৰি আছে। পিতাই সদায় সন্তানসকলক ৰচনা কৰি তেওঁলোকৰ সেৱা কৰি লায়ক বনায়। পিতা যেন সন্তানসকলৰ গোলাম হৈ যায়। লৌকিক পিতায়ে সন্তানসকলক পালন কৰিবলৈ কিমান মেহনত কৰে। ৰাতিয়ে দিনে এইটোৱেই চিন্তা চলি থাকে যে সন্তানসকলৰ সেৱা কৰি সন্তানসকলক লায়ক বনাওঁ। তেওঁলোক হৈছে হদৰ ৰচনাৰ গোলাম। পিছে এয়া হৈছে বেহদৰ পিতা। বেহদৰ পিতায়ে কয় - সন্তানসকল, পুৰা অনুসৰণ কৰা আৰু পুৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ স্বৰ্গৰ মালিক হোৱা। সন্তানসকলৰ ওপৰত সদায় কৃপা কৰিবলগীয়া হয়। যিসকল সংবেদনশীল পিতা হয় তেওঁলোকে ক'ব - নিজৰ লগে লগে সন্তানসকলকো কিয়নো এই সঁচা উপাৰ্জন কৰিবলৈ লগাই নিদিওঁ। লৌকিক সন্তানসকলৰ স্থূল প্ৰতিপালন আধাকল্পৰ পৰা কৰি আহিছে। সন্তানসকলৰ প্ৰতিপালন কৰি ডাঙৰ কৰিলে, লায়ক বনালে। সন্তানসকলৰ বাবে ৱিল (সম্পত্তি হস্তান্তৰ) কৰিলে বচ, শৰীৰ এৰিলে, গৈ অন্য জন্ম ল'ব। সেয়া হৈছে হদৰ পিতা, এয়া হৈছে বেহদৰ পিতা। তেওঁ হ'ল হদৰ ব্ৰহ্মা। ৰচনা ৰচি পিছত তেওঁলোকৰ গোলাম হয়। বহুত মেহনত কৰিবলগীয়া হয়। ক'ৰবাত সন্তানসকল কুসংগত পৰি বেয়া হৈ যেন নাযায়। নাম বদনাম যাতে নকৰে। কিন্তু সেয়া হৈ গ'ল ফ্ৰণ্টেকৰ সুখ। তেওঁলোকে এইটো নাজানে - সন্তান সুপুত্ৰ হ'বনে কুপুত্ৰ? কোনো এনেকুৱা কুপুত্ৰ হয় যে একেবাৰে খানা নষ্ট কৰি দিয়ে। পিতাৰ সম্পত্তি উৰুৱাই একেবাৰে শেষ কৰি দিয়ে, সেয়েহে বহুত চম্ভাল কৰিবলগীয়া হয়। বেহদৰ পিতাৰ কিমান চিন্তা থাকে! পিতাই কয় - তোমালোকেও সম্পত্তি লোৱা আৰু নিজৰ ৰচনাকো সম্পত্তি দিয়া। কিন্তু কুপুত্ৰ হ'লে পিতাই কোৱা কথা নামানে। পিতাই কয় পঢ়া, তথাপিও নপঢ়ে। পৱিত্ৰ নহয়। কোনোৱে কোনোমতে কৌটিৰ ভিতৰত কেইজনমান, কেইজনমানৰ ভিতৰতো আকৌ কোনোবাহে আঙুকাৰী ওলায়। ইয়াততো শ্ৰীমত পোৱা যায়।

তুমিয়ে মাতা-পিতা... এয়া এজনৰে মহিমা। কিন্তু মানুহে নজনৰ কাৰণে কৃষ্ণৰ আগত, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ আগত কয় তোমালোকে মাতা-পিতা... এয়া হৈছে অন্ধশ্রদ্ধা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণে প্ৰালন্ধ ভোগ কৰে। তেওঁলোকৰ নিজৰ সন্তান আছে। আমি তেওঁলোকক কেনেকৈ ক'ম তোমালোকে মাতা-পিতা... প্ৰকৃততে এই মহিমা এজনৰে। গীতটিত শুনিলা যে উচ্চতকৈ উচ্চ হৈছে শিৱবাবা সকলোৰে সংগতি দাতা... সকলোকে শান্তিধাম, সুখধামলৈ লৈ যাওঁতা। তেনেহ'লে এনেকুৱা পিতাৰ শ্ৰীমতত নিশ্চয় চলা উচিত। বুজিও পায় যে মাতা-পিতাৰ পৰা ২১ জন্মৰ কাৰণে বহুত সুখ পোৱা যায়। কিন্তু এনেকুৱা শ্ৰীমতত কোনোৱে কোনোমতেহে চলে। বহুত উচ্চ সম্পত্তি পোৱা যায়। পিতাই কয় – মই তোমালোক সন্তানসকলৰ কাৰণে হাতত স্বৰ্গ লৈ আহিছো। যেতিয়া শ্ৰীমতত চলিবা তেতিয়া লায়ক হ'বা। খোজে প্ৰতি মত ল'ব লাগে। শ্ৰীমতত নচলিলে উচ্চ পদ পাব নোৱাৰা। স্বৰ্গত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। এয়া কোনেও নাজানে। আগতে আমিও কৈছিলো অমুক স্বৰ্গবাসী হ'ল অথবা কোনো সন্ন্যাসী মৰিলে ক'য় জ্যোতি জ্যোতিৰ লগত মিলি গ'ল। কিন্তু কোনেও নাযায়। জীৱনমুক্তি বা মুক্তিদাতা এজনে পিতা, তেওঁ যেতিয়ালৈ নাহে তেতিয়ালৈকে কোনেও যাব নোৱাৰে। সেয়া হৈছে নিৰাকাৰী দুনিয়া। নিৰাকাৰী পিতা আৰু নিৰাকাৰী আত্মাবোৰ তাত থাকে, যাক পৰমধাম বুলিও কোৱা হয়। বিজ্ঞানৰ অভিমানীসকলে ভাবে ইয়াতে জন্মে আৰু মৰে। ম'হৰ নিচিনাকৈ। সৃষ্টি চক্ৰ বিষয়ে কোনোৱেও নাজানে। সৰ্বব্যাপীৰ জ্ঞানৰ বাবে একোৱে বুজিব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোকে পিতাক পাইছা। পিতাই কয় – সন্তানসকল, এতিয়া উভতি ব'লা। মই কল্পৰ আগৰ নিচিনাকৈ সকলোকে লৈ যাবলৈ আহিছো। তোমালোকৰ আত্মাত বহুত খাদ পৰি গৈছে। সকলোৰে আত্মা তথা শৰীৰ লৌহ যুগীয় (iron aged) হৈ গৈছে। তেওঁলোক আকৌ সতোপ্ৰধান হ'ব লাগিব। তোমালোক সন্তানসকলৰ আত্মা সতোপ্ৰধান আছিল তেতিয়া সোণালী যুগৰ দুনিয়া (golden aged world) আছিল, পৱিত্ৰ আত্মাৰ পৱিত্ৰ সোণৰ দৰে শৰীৰ আছিল। তাকে সঁচা অলংকাৰ বুলি কোৱা হৈছিল। এতিয়াতো কি হৈ গ'ল। এক শতাংশও সঁচা সোণ নাই। খাদ পৰি গৈছে। এতিয়া পিতাই কৈছে কেৱল মোক মনত কৰা তেতিয়া সঁচা সোণ হৈ যাব। আত্মা উৰিবলৈ লাগি যাব। এতিয়া ডেউকা ভাঙি গৈছে। যেনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰিবা তেনেকুৱা পদ পাব। কিমান উচ্চ পঢ়া। ভগৱানে কৈছে – মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে ৰজাৰো ৰজা হ'বা। বিকাৰী পূজাৰী ৰজাসকলৰো পূজ্য হ'বা। গোৱাও হয় – আপুনিয়ে পূজ্য আপুনিয়ে পূজাৰী। তোমালোকে জানিছা আমিye পূজ্য দেৱী-দেৱতা আছিলো, পুনৰ আমিye পূজ্য চন্দ্ৰবংশী হওঁ। আমিye পূজ্য আৰু আমিyeই পূজাৰী হওঁ। পিতাই আহি পূজাৰীৰ পৰা পূজ্য বনাই আছে। এতিয়া জ্ঞানৰ জিন্দাবাদ হৈ আছে। ব্ৰহ্মাৰ লগতে ব্ৰহ্মাকুমাৰ কুমাৰীসকলৰ ৰাতি এতিয়া পুৰা হয়। ৰাতি কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হয় – এয়া শাস্ত্ৰবাদীসকলে নাজানে। ব্ৰহ্মাৰ দিন সত্যযুগ ত্ৰেতা... দ্বাপৰৰ আদিৰ পৰা ৰাতি আৰম্ভ হয়। এই সকলো কথা তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে। এতিয়া ৮৪ জন্ম পুৰা কৰি আমি পুনৰ ৰাজ্য-ভাগ্য ভোগ কৰিম। সত্যযুগত এই জ্ঞান নাথাকিব, তাত হৈছে প্ৰালন্ধ। তাতো তোমালোকে নিজৰ পিতাৰ পৰা সম্পত্তি ল'বা। কিন্তু সেয়া এই সময়ৰে প্ৰালন্ধ যি ২১ জন্মলৈ চলে। এই গোটেই খেলখন ভাৰততে হয়। সত্যযুগত যি দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল সেয়া এতিয়া আসুৰি হৈ গৈছে। প্ৰজাৰ প্ৰজাৰ ওপৰত ৰাজ্য। পিতাই কয় – সন্তানসকল, বেয়া নুশুনিবা, বেয়া নাচাবা... বান্দৰৰ এখন চিত্ৰ দেখুৱায়। এই সময়ত মানুহ বান্দৰৰ নিচিনা হৈ গৈছে, সেয়েহে বান্দৰৰ মুখ দেখুৱায়। এইয়া এই সময়ৰে কথা। ইয়াক কোৱা হয় –ৰৌৰৱ নৰক। বৃশ্চিকৰ নিচিনাকৈ ইজনে সিজনক দংশন কৰি থাকে। সন্তানে পিতাককে হত্যা কৰি পেলায়। মায়াই সকলোকে লেতেৰা বনাই দিছে। ভাৰত স্বৰ্গ আছিল, এতিয়া নৰক। ৮৪ জন্মও ভাৰতবাসীৰে হয়।

পিতাই কয় – মই কিমান বুজনি দিওঁ। তেওঁ কয় – মই আটাইতকৈ বাধ্য পিতা। সেৱক পিতা, সেৱক শিক্ষক, সেৱক গুৰু। এতিয়া মই আহিছো। পাণ্ডাসকলো যাত্ৰীসকলৰ সেৱক হয় – ৰাস্তা দেখুৱাওতা। এতিয়া মই তোমালোক সন্তানসকলক স্বৰ্গলৈ লৈ যোৱাৰ পথ প্ৰদৰ্শক হৈছো। মুক্তি দিওঁ। ইতিহাসৰ নিশ্চয় পুনৰাবৃত্তি হ'ব। গ্ৰন্থতো কোৱা হয় যে মই সত্য, যি সত্য সেয়াই হ'ব... ভগৱান নিৰাকাৰ... এয়া পৰমাত্মাৰ মহিমা। এফালে কোৱা হয় অযোনি, আনফালে কোৱা

হয় সৰ্বব্যাপী। যিফালে চাওঁ তুমিয়ে তুমি। ইয়ালৈ আমি ৰং-ধেমালি কৰিবলৈ আহিছো। এনেকৈ বহুতে কয়। এতিয়া পিতাই কৈছে – সন্তানসকল, এই সকলোবোৰ কথাই তোমালোকক ডুবাই পেলাব। সৰ্বব্যাপীৰ জ্ঞানে ডুবাই দিয়ে। পিতাই কিমান বুজায়। কোনোৱে তৎক্ষণাৎ নিশ্চয় কৰি লয় যে পিতাৰ পৰা সম্পত্তি ল'ব লাগে। এওঁৰ নিচিনা মধুৰ পিতা পোৱা নাযায়। স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰোতা হৈছে পিতা। যেতিয়া পিতাক পাওঁ তেতিয়াহে আমি স্বৰ্গৰ মালিক হওঁ। এনেকুৱা পিতাক তৎক্ষণাৎ নিজৰ কৰি লোৱা উচিত। মোক সেইসকল সন্তানৰ দৰকাৰ যি কল্পৰ আগতে মোৰ হৈছিল, সেইসকলেই আহি কল্পৰ আগৰ নিচিনাকৈ সুপুত্ৰ বা কুপুত্ৰ হ'ব। স্ত্ৰীৰ, সন্তানৰ দায়িত্ব সৃষ্টি কৰোতা পিতাৰ ওপৰত। তেওঁৰ কৰ্তব্য হ'ল সন্তানসকলকো স্বৰ্গৰ মালিক বনোৱা। প্ৰথমেতো নিজৰ ওপৰত কৃপা কৰা। এনে নহয় যে বাবাই কৃপা কৰিব তেতিয়া সকলো লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈ যাম। এয়া ডাঙৰ পৰীক্ষা। ৮ জনেহে স্কলাৰশ্বিপ্ লাভ কৰে। পিছত ১০৮ হয়, লটাৰি নহয়নে। পিতাই কয় – দেহৰ লগতে দেহৰ যি সম্বন্ধ আছে সেই সকলো পাহৰি যোৱা। নিজকে অশৰীৰী বুলি ভাবা আৰু আত্মা নিশ্চয় কৰা। এনেকুৱা নহয় যে তোমালোকে পৰমাত্মা হোৱা। পিছে তেওঁলোকে আকৌ আত্মাই পৰমাত্মা বুলি কৈ দিয়ে। ভাবে – আত্মা গৈ পৰমাত্মাত লীন হ'ব। যেতিয়ালৈ লীন নহয় তেতিয়ালৈ তেওঁক পৰমাত্মা বুলি কোৱা নহয়। কিন্তু পৰমাত্মাত লীন হৈ নাযায়। এই নাটক অনাদি বনাই থোৱা আছে। ৫-৬ কৌটি অভিনেতা আছে। তেওঁলোক সকলোৱে নিজৰ নিজৰ ভূমিকা পাইছে যি তেওঁলোকে পালন কৰিব লাগে। প্ৰত্যেক আত্মাতে অবিনাশী ভূমিকা ভৰি আছে। পিতাৰ অবিহনে কোনোৱে বুজাব নোৱাৰে। পিতাই আহি তোমালোক সন্তানসকলক আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান দি ত্ৰিকালদৰ্শী বনায়। চিত্ৰবিলাকত দেৱতাসকলৰ তৃতীয় নেত্ৰ দেখুওৱায়। প্ৰকৃততে তৃতীয় নেত্ৰ দেৱতাসকলৰো নাই, শূদ্ৰসকলৰো নাই। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰহে তৃতীয় নেত্ৰ আছে, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে সকলোৰে বৃত্তিক জানা। সঁচা খণ্ড আৰু মিছা খণ্ডৰ অৱস্থাকো তোমালোকে জানা। তোমালোকৰ মাজতো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি জানা। এয়া হৈছে পাঠশালা। ইয়াত অন্ধশৃঙ্খলৰ কোনো কথা নাই। নিজৰ পেচাগত কাম-কাজ সকলো কৰি থাকা। কেৱল নিজৰ পিতা আৰু স্বৰ্গক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ ওপৰত ৰজাৰ তিলক লাগি যাব। আত্মাতেই স্মৰণ কৰে। সংস্কাৰ আত্মাতে থাকে। আত্মাৰ লগতে বাৰ্তালাপ কৰা হয়। মই তোমালোকৰ পিতা হওঁ। কল্পৰ আগতেও তোমালোকে সম্পত্তি লৈছিলো, সূৰ্যবংশী ৰাজ্য কৰিছিলো। পিছত চন্দ্ৰবংশীলৈ গ'লো। কলা কম হৈ গৈ থাকে। পিছত বৈশ্য, শূদ্ৰ হ'লো। এতিয়া স্মৃতি আহিছে যে নাটক পুৰা হৈছে। কেৱল মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। শ্ৰীমতত নচলিলে, দেহ অভিমানত আহিলে আঘাত প্ৰাপ্ত হ'ব। পিছত বৃহস্পতিৰ দশা সলনি হৈ ৰাহুৰ গ্ৰহণ লাগি যাব। বাবাক এৰি দিলে ৰৌৰৱ নৰকবাসী হৈ যায়।

পিতাই কয় – উচ্চ পদ পাবলৈ হ'লে প্ৰতিযোগিতা কৰা। এতিয়া উচ্চ পদ পালে, কল্প কল্পই পাই থাকিব। কেৱল এটা জন্মৰ কাৰণে পৰিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰা তেতিয়া ২১ জন্ম স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব। এতিয়া নৰকক অন্তৰৰ পৰা আঁতৰাই দিয়া, শিৱবাবাই তোমালোকৰ কাৰণে শিৱালয় স্থাপন কৰি আছে, য'ত তোমালোক চৈতন্য দেৱতাসকলে ৰাজত্ব কৰিব। তেনেহ'লে কি শিৱালয়ৰ মালিক হ'বলৈ বিচৰানে? মাতা-পিতাক অনুসৰণ কৰা। যি আছে সেয়া সকলো সন্তানসকলৰ বাবে। ৰজাও তোমালোকে হ'ব। তোমালোকে আছিলো। এতিয়া কঙাল হৈ গৈছো। অন্য ধৰ্মাৱলম্বীসকলৰ কথা নহয়। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মাৱলম্বীসকলেই আন ধৰ্মলৈ ধৰ্মান্তৰ হৈ গৈছে, সেইবাবে হিন্দুসকলৰ সংখ্যা কম হৈ গৈছে। নহ'লে ভাৰতৰ জনসংখ্যা সকলোতকৈ বেছি হোৱা উচিত। তোমালোকক ভগৱানে পঢ়াই আছে! কিমান ধ্যান দিয়া উচিত! এই পঢ়া হৈছে অতি বিস্ময়কৰ। বৃদ্ধ, শিশু, যুৱক সকলোৱে পঢ়ে। বেমাৰীয়েও পঢ়িব পাৰে। যদি পিতা আৰু সম্পত্তিক স্মৰণ নকৰা তেতিয়া মায়াই চৰ মাৰি দিব। তেজেৰে লিখি দিয়া উচিত – মই ৰাতিয়ে-দিনে বাবাৰ স্মৃতিত থাকিম। শিৱবাবাৰ হাত পুৰা ধৰি থাকিম। যি পিতাই ক'ব সেয়া কৰিম। শিৱবাবাই কয় সন্তানসকলৰ চম্ভাল কৰা। যি ৰাহি হয়, তাৰ দুই মুঠি শিৱবাবাৰ সেৱাত লগাই দিয়া পিছত তাৰ পৰিৱৰ্তে তোমালোকে ইমান পাবা যিমান ধনীয়ে লাখ টকা দি পায়। প্ৰত্যক্ষফল পোৱা যায়। অচ্ছা!

বাপদাদাৰ অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) দেহ তথা দেহৰ সকলো সম্বন্ধ পাহৰি অশৰীৰী আত্মা হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। পিতাৰ পৰা শ্ৰীমত লৈ সেইমতে প্ৰতিটো খোজ দিব লাগে।
- (2) পঢ়াৰ ওপৰত পুৰা পুৰা ধ্যান দিব লাগে। দৃঢ় সংকল্প কৰিব লাগে যে “ৰাতিয়ে-দিনে এজন বাবাৰ স্মৃতিতে থাকিম আৰু বাবাই যি ক’ব সেয়া অৱশ্যে কৰিম”। বেয়া নুশুনিবা, বেয়া নাচাবা...

***বৰদান:-** যিকোনো কৰ্তব্য পালন কৰি নিজকে সেৱাধাৰী বুলি ভাবি সেৱা কৰোতা দুগুণ ফলৰ অধিকাৰী হোৱা।

যিকোনো কাৰ্য কৰোতে, অফিচৰ বা ব্যৱসায়ৰ কাম-কাজ কৰোতে সদায় যেন স্মৃতিত থাকে যে সেৱাৰ বাবে কৰ্তব্য পালন কৰি আছো। সেৱাৰ নিমিত্তে এয়া কৰি আছো – তেতিয়া সেৱা তোমালোকৰ ওচৰত স্বতঃ আহিব আৰু যিমানে সেৱা কৰিবা সিমানে সুখ বাঢ়িব। ভৱিষ্যতৰ বাবেতো জমা হ’বই তদুপৰি প্ৰত্যক্ষফল সুখ পাবা। তেতিয়া দুগুণ ফলৰ অধিকাৰী হৈ যাবা। স্মৰণ আৰু সেৱাত বুদ্ধি ব্যস্ত হ’লে তেতিয়া সদায় ফল খাই থাকিবা।

***শ্লোগান:-** যিজনে সদায় সুখত থাকে তেওঁ নিজৰ আৰু সকলোৰে প্ৰিয় হয়।

!!ওম শান্তি!!
